

[Valbak.]

bestræbelser. Flere faktorer har fremmet denne udvikling; en af dem er, at skiftende regeringer og folketing her har stået sammen om at skaffe de fornødne midler, en anden, at der netop inden for åndssvageforsorgen i snævrere og videre forstand er placeret folk på udslaggivende poster, som ikke begrænser sig til at tage vare på det, man har. De gør derudover igen og igen offentligheden opmærksom på det, der mangler.

I dag behandler vi et forslag om at bevilge indtil 45 mill. kr. til et nybyggeri på Amager, sådan at mangelen på institutionspladser for det københavnske voksencenter afhjælpes noget. Der regnes med, at centret har et endnu udækket behov for 1.300 institutionspladser. Beregningsgrundlaget er en antagelse om, at ca. 2 promille af befolkningen har behov for vedvarende ophold på en institution for åndssvage. Nu bygger skønnet formodentlig på kendte præmisser. Vi håber og tror jo alle på, at hver dag, hvor der arbejdes med disse problemer, vil give ny viden, ændrede præmisser, sådan at promillen kan blive faldende. Jeg tænker på forbedrede normaliseringsmuligheder, bl. a. gennem skabelse af stadig mere stimulerende miljøer, anvendelse af avancerede tekniske hjælpemidler, koncentreret indsats omkring arbejds- og skolemæssig træning osv. Jeg tænker også på forskning i forebyggende øjemed og har bemærket, at åndssvageforsorgens forskningsbehov og ønsker i flere sammenhænge har været fremdraget i årenes løb, også i denne. Jeg går imidlertid ud fra, at forskningen, som efter det oplyste er begyndt, ikke spredes, men at den holdes koncentreret omkring et højt specialiseret team med nær forbindelse til et i forvejen eksisterende forskermiljø.

Men selv om de 2 promille altså ikke gerne skulle være fremtidens retningslinje, er der alligevel to forhold, som gør det let at gå ind for, at der fremskaffes de planlagte ca. 300 pladser og for så vidt flere til. For det første stiger jo folketallet stadig og dermed alene af den grund de institutionstrængende åndssvages antal. For det andet vil vi, når vi tilvejebringer de ca. 300 pladser, stadig have en dækning på under 1 promille af den voksne befolkning i området. Med disse

begrundelser går mit parti i princippet ind for det fremsatte forslag om et byggeri på Amager til udvidelse af institutionskapaciteten.

Jeg vil imidlertid også gerne give et par begrundelser for, at vi meget ønsker at se nærmere på planerne i et udvalg.

Da Lillemosegård i Vangede var færdig i 1963, stod hver plads i 70.000 kr. Børnecentrets pladser, færdige i 1966, kostede hver 100.000 kr. Fordyrelsen på de 3 år må nok tilskrives prisudviklingen plus et mere specialiseret udstyr, bl. a. fysiurgisk, så vidt jeg er orienteret. Det nye projekt er foreløbig beregnet til at ville koste 150.000 kr. pr. plads i dagens priser, eksklusiv grund, og man må nok regne med en årlig driftsudgift på en 40.000-45.000 kr. pr. plads. Vi må gøre os klart, at det koster noget i den retning at give mange åndssvage og ligestillede svage og syge en menneskeværdig tilværelse. Fordyrelsen på de 50 pct. i to-året fra 1966 til 1968 er foruden i prisudviklingen antagelig begrundet i et fysiurgisk behandlingsapparat af større omfang end børnecentrets. Det gætter jeg på, fordi halvdelen af de knap 300 pladser tænkes belagt med fysisk handicappede åndssvage. Da der jo nok overvejende er tale om spastikere, må et vedvarende fysiurgisk behandlingsbehov erkendes at være til stede.

Men som lægeligt speciale er fysiurgien som meget andet under stærk udvikling i disse år. Det gælder også derfor om at organisere denne specialbehandling for de åndssvage i København på en sådan måde, at de forbedrede metoder, som fysiurgien finder frem til, løbende registreres og straks trænger ind i behandlingen. Her er det, jeg i et udvalg gerne ser en drøftelse af, om den mere specialiserede behandling bør fastholdes, indpasset i den bygningsmæssige ramme, som man sigter imod på Irlandsvej, eller om man kan få mere plads og mere kvalitet for de samme penge ved at organisere den mest specialiserede fysiurgiske behandling på en anden måde.

Ved 1959-lovens vedtagelse var der almindelig enighed om, at sigtet i arbejdet måtte være størst mulig normalisering af de åndssvage; de skal så vidt muligt integreres i det øvrige samfund og med lige ret til den